

## “El futbol ha de tenir passió”

Acabat de tornar, Robert prepara al València Club de Futbol la nova temporada després d'haver estat quatre anys a Barcelona. Ara, sense llevar-li passió, analitza amb calma alguns aspectes de la seua trajectòria.

**R**obert té ara vint-i-vuit anys, és casat i busca pis. Després de quatre temporades a Can Barça, ha tornat al club que el va fer gran, el València, sense poder evitar que la premsa i els aficionats el tinguen constantment en el punt de mira. Ell tracta de ser amable i aclareix una i altra vegada que ací està molt a gust. Els diners, els famosos tres-cents milions amb els quals es diu que Robert va pagar la seua baixa al Barcelona, passen a un segon pla. Els periodistes assetgen:

—*¿Guanyes diners o en perds, amb el canvi?*

Robert somriu.

—Tenia ganes de tornar.

I sembla veritat, però el jugador no pot evitar una certa preocupació, "després d'haver estat quatre anys a Barcelona crec que puc aportar coses bones a l'entitat i jo espere que les coses funcionen el millor possible; el que passa és que el futbol és complicat. Tots tenim la idea de treballar perquè l'equip estiga el més amunt possible i que segueix tenint la imatge positiva que té". Ell sap que el públic valencianista l'esperava i que cada partit serà un judici. "Se n'anà quan baixàrem a segona i torna ara"; frases com aquesta han sonat entre els més crítics, però Robert ho té molt clar, "jo sempre he tingut responsabilitats que no vull eludir. Les tinc i treballaré amb elles. Cal deixar ben clar que vaig marxar perquè el club em va traspasar. De Barcelona sí que he marxat perquè he volgut, però d'ací no; el club va creure convenient que calia traspasar-me i vaig marxar. Jo crec que ara no hi ha situacions especials, tots som

iguals, tots tenim la responsabilitat que l'equip funcione. Lògicament sempre hi ha gent que té més responsabilitat que altra però bé, tots units intentarem que l'equip funcione bé".

Barcelona és un referent inevitable en la trajectòria de Robert, quan hi va arribar tot semblava perfecte. "A mi sempre m'ha agradat Barcelona i la seua gent", però ara ha tornat.

—*¿Decebut?*

—¡En absolut! Tot el contrari, ha estat una experiència molt positiva. Un jugador que ha estat quatre anys al Barça, que ha estat sempre titular i ha guanyat dues copes del Rei i una Recopa... Pocs jugadors poden dir això.

—*El rumor que no et duies massa bé amb Cruyiff no ha parat.*

—Puc tenir desavinences però són de criteri. Ell té una forma de pensar diferent a la meua, però ell té el seu treball, jo tinc el meu i sempre hem intentat respectar-nos".

Titular en les seleccions nacionals ideals que la setmana passada presentaren en EL TEMPS Carlos Rexach i Daniel Solsona, cap especialista dubta de les seues qualitats, que l'han portat a ser un dels millors centrecampistes dels darrers anys. Alguna veu apunta a la seua limitació tècnica, però ningú dubta de la seua empenta. Preguntat sobre la violència als estadis, Robert s'apressa a confirmar aquesta opinió; "Mira, no sols en un partit de futbol, en la mateixa societat hi ha violència i això es trasllada al camp. El futbol ha de tenir passió. Ha d'haver-hi enfrontaments entre aficions, sempre que no hi haja violència i agressions físiques,

però passió sí, n'hi ha d'haver. El futbol és espectacle i és bonic que hi haja passió entre dues aficions, sobretot quan es juguen partits importants. Quan s'acosta un gran partit és molt bonic veure l'ambient que es forma. Sempre, com t'he dit, que no hi haja violència física".

Quant a altres tipus de passions, Robert es mostra més moderat: "mira, això de la polèmica sobre les relacions sexuals abans d'un partit és una bajanada. No és tan dur com la gent diu. El que passa és que sempre s'ha de parlar d'alguna cosa i com parlar de la mateixa al final cansa, doncs has de traure alguna cosa diferent i per això va sorgir el tema. No hi ha cap problema i, a més, se li ha donat massa importància a un assumpte que no la té".

### PROFESSIONAL DES DELS DOTZE ANYS

Robert va començar a jugar al futbol "com qualsevol xaval, al carrer", però en la família ja hi havia la tradició del seu germà, que abans havia jugat al València i que va significar per a ell l'oportunitat de tenir un entrenador "personalitzat". Com ell mateix diu: "el meu germà ha estat una persona que m'ha ajudat molt en allò que és el futbol. Ell tenia més experiència i em podia aportar molt bé el que sabia. Des de molt menut jo he treballat molt i em sentia un home dedicat completament al futbol, als dotze anys ja em considerava un professional". Amb la idea fixa de convertir-se en futbolista, Robert s'entrenava

cada dia al seu poble natal de Betxí (la Plana Alta), per a ell, altres coses eren secundàries ("en l'escola era un desastre") però els seus ojectius es van anar acomplint.

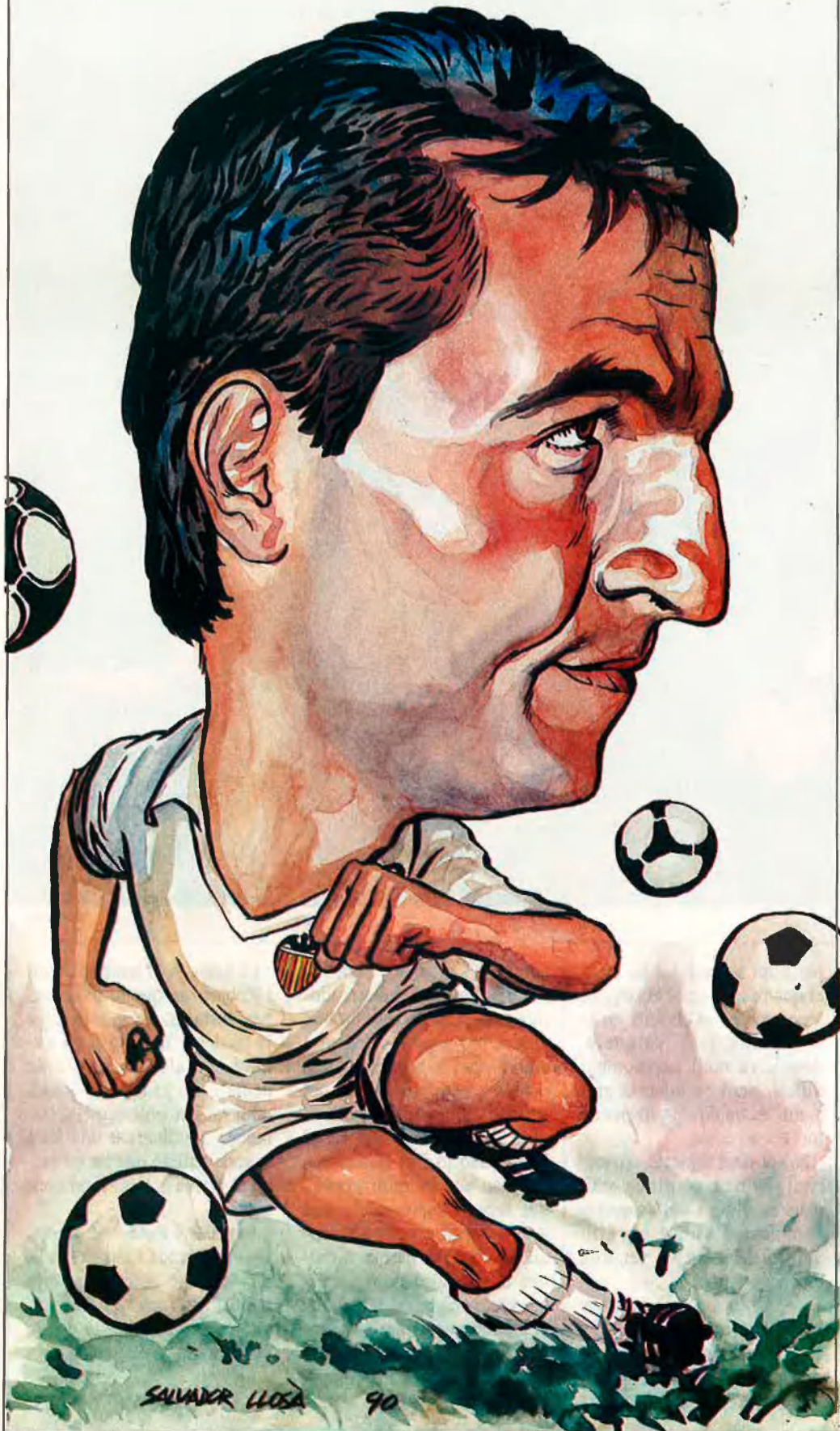
Amb una trajectòria que el dugué del Vila-Real al Castelló, equip on va ser el màxim golejador i amb el qual va pujar a primera divisió per a passar després als grans, no pot negar que es troba satisfet: "bé, hem aplegat fins ací", i relaxa per primera vegada el músculs facials en un somriure ben ample.

—*I després, ¿et veus com a entrenador?*

—La veritat és que com a entrenador no em veig. Però mai saps el que pots fer el dia de demà. De moment vull assegurar la vida de la meua família i la meua amb el futbol i després ja veurem què és el que passa. Sóc una persona que porta molts anys jugant a futbol i he adquirit una bona experiència que després et pot venir bé per a ser, si no entrenador, alguna cosa que estiga vinculada a la disciplina de l'equip. Però en aquest moment (per als que han opinat que la seua carrera ja va cap avall) no em plantejo molt aquest tema. Entrenador, crec que no seré; estar dins una entitat, és possible, ajudant en una altra faceta, però mai no se sap el que pot passar.

Sé que és un tema no massa agraït però quan l'entreviste encara plana per l'horitzó l'ombra de 1-7 contra el Madrid en el Trofeu Taronja.

"Aquests partits no tenen massa importància, única-ment són de preparació i el més important és que els ju-



gadors no sofresquen cap lesió. És qüestió que tots estiguen en condicions per a afrontar el primer partit de lliga, això és el que interessa. Els partits poden ser importants, però els resultats de vegades no ho són. El partit del Madrid ens vindrà bé perquè hi havia massa eufòria sobre què és el que pot donar aquest equip i ara les coses estan al seu lloc. Si volem aconseguir alguna cosa hem de treballar molt perquè si no treballem és molt complicat aconseguir coses positives i l'equip ho ha demostrat.

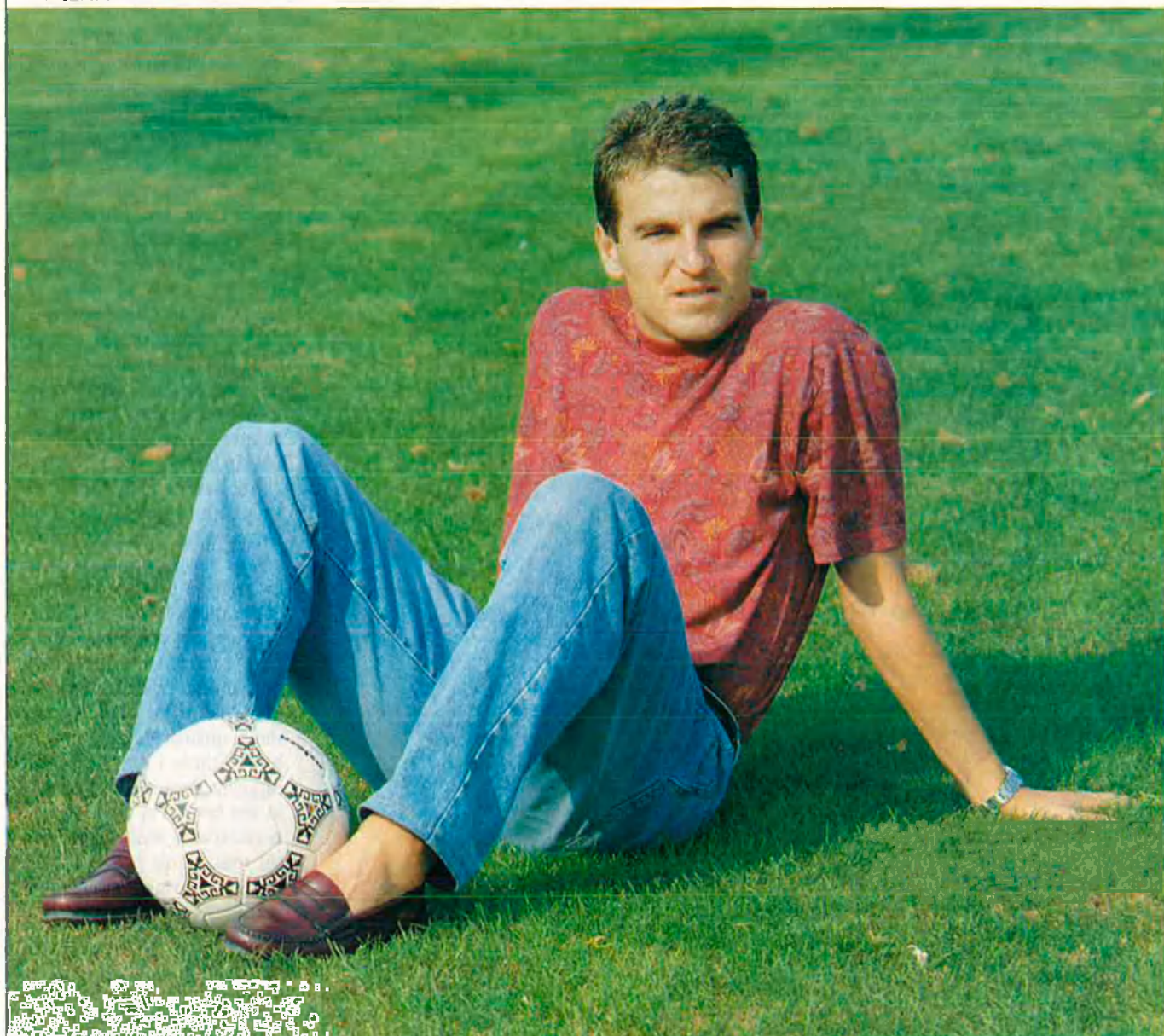
"Per davant del València, ja se sap, hi ha el Madrid i el Barcelona, aquests dos equips són superiors, però si el València treballa i fica les ganes que està ficant últimament, es pot comparar a ells. En el moment que afluixen un poc, aquests equips tenen una gran plantilla, jugadors de molta qualitat tècnica i molta experiència i en qualsevol moment decanten la balança al seu favor. Per això, aquest resultat ens vindrà bé. Van ser massa gols però cal analitzar la forma i veure que nosaltres vam estar fatal i ells van estar molt bé."

**"PERQUÈ LES COSES ES FIQUEN BÉ, PRIMER HAN D'ESTAR FATAL"**

L'afició valencianista ha tingut enguany un segon lloc a la Lliga i vol més per a l'any vinent, tot sembla anar molt bé per a una entitat que ha aconseguit superar el descens a segona amb una plantilla jove i, a més, uns bons resultats econòmics, però Robert es mostra molt prudent.

—*Quan te n'anares digueres que al València li convenia la segona i que esperaves que tornara a ser un gran equip, ¿ja ho és ara?*

— L'evolució del club era normal, el València necessitava un canvi d'estructura a tots els nivells, tant de direcció com esportivament i si no



"El València aspira a fer un bon equip".

RAFA GIL

s'haguera baixat a segona divisió estaríem igual perquè no haurien canviat gens les coses. Seguiríem amb la mateixa estructura, amb diferents persones però amb la mateixa estructura. Per tal que les coses es fiquen bé, primer han d'estar fatal. Aleshores, després del que li ha passat al València, la gent s'ha conscienciat que no es podia continuar, que les coses, o es canviava o anirien pitjor cada vegada i d'un canvi com el de segona s'han tret conclusions molt positives i avui dia l'equip és un equip gran (i s'apressa a afegir) que

per a mi sempre ho ha estat; el que passa és que els equips tenen moments difícils en la seua vida i el València, doncs, va tenir un moment difícil, però en aquests moments és un equip pròsper en tots els aspectes.

No obstant aquesta prosperitat, Robert continua amb peus de plom i vol asserenar l'ambient. I és que el partit amb el Madrid va ser tota una advertència.

—*¿A què aspireu amb el València ara?*

—El València (i el club passa a ocupar el lloc del protagonista) aspira a fer un bon

equip i els resultats, doncs ja vindran. Però en aquests moments és prioritari fer un bon equip. No aspira... (sospira amb força i es repensa la resposta), que digues que es pot ser campió de Lliga; això és molt difícil perquè hi ha el Reial Madrid i el Barcelona, que són equips molt grans i que sempre representen una gran dificultat per al València. Això no evita que nosaltres lluitem al màxim per estar dalt, però bé, ja et dic que al màxim que aspira és a preparar cada any millor l'equip per afrontar totes les competicions.

La Lliga ja la tenim damunt i Robert sap que hi té un paper destacat. Fa quatre anys ja ho deia: "qui sap si no tornaré al València el dia de demà". Ara ha tornat a casa i, malgrat les polèmiques, comença a enlluernar una altra vegada l'afició que en un moment arribà a estar-li en contra.

Fa calor i Robert té pressa. Una encaixada i una despedida. "sent no poder estar més temps, però ara vaig una mica embolicat; és que estem buscant pis a València".

Jordi Sebastià